

የሁለት ሺሕ ዓመቱ ፍጻሜ የደግ ነገር ሁሉ ፍጻሜ እንዳይሆን

ጠዋትም ሚሊኒዬም ማታም ሚሊኒዬም። የሚሊኒዬሙ ግቦች፣ የአዲስ ሺሕ ዓመት ስትራቴጂ፣ የዕራም ምዕቱ በዓልን ምክንያት በማድረግ፣... ሁሉም ይናገራል። ዕቅዱን፣ አሳቡን፣ ቅዠቱንም ይቀባጥራል። አንዳንድ ደግሞ ክፋቱንም ጭምር ዐውቆም ይሁን ሳያውቅ ያገግላል። የእኛ አስተሳሰብ ለሀገር እድገት፣ የእኛ ሃይማኖትም ለዚህ ይጠቅማል።... እያሉም የጥፋት አዋጆቻቸውን በመለፈፍ የሚያደናቁኑን አሁን እየበዙ መጥተዋል። «ሆድ ያባውን ብቅል ያወጣዋል» እንደሚባለው ሚሊኒዬሙ ብቅል ሆኖባቸው ዘንድሮ የሌለፉት ብዙ ናቸው። አልፎ እናየው ይሆን?... ሚሊኒዬሙን።

ፈዋሽ ነኝ ባዩ በሦስት በአራት አቅጣጫ ይሯሯጣል። አንዱ ጠበል አጥማቂ ነኝ ብሎ ቤተ ክርስቲያን አካባቢ ተጠግቶ በእግዚአብሔር ስም ይነግዳል። ቅዱስ ነኝ፣ የቦቃሁ ነኝ፣ ለዚህ ዘመን እግዚአብሔር አዘጋጅቶ የላከኝ ነኝ፣ እኔን ብቻ ስሙ። እመቤታችን ልካኛለች፣ የሚሠራ ክህነት የለም፣ አታስቀድሱ ወደ እኔ ብቻ ኑ ይላል። ሰይጣን በእውነት በግልጽም ቢመጣ ከሰዎች ተከታይ እንደሚሆን ያሳየው ሕዝባችንም ለዚህ ዓይነት አጭርባሪዎች የሚገብረው ጊዜና ገንዘብ አላጣም።

ከቤተ ክርስቲያን ሲያባርሩት ቤት እየተከራየ በተለያዩ አጋንንታዊ ጥበብ ግልጽና ተራ በዞን ማጭበርበር በእግዚአብሔር ስም የሚነግደው ነጋዴ በሥጋውና በኃጢአቱ ገበያ ያተረፈ ይመስላል። «የዳሊም ልጆች ምናምንቴዎች ነበሩ፣ እግዚአብሔርንም አያውቁም ነበር» 1 ሳሙ. 2.02 ። ተብሎ እንደተጻፈ እግዚአብሔርን የማያውቅ አ ዋቂ፣ እግዚአብሔርን የማያውቅ ክህን፣ እግዚአብሔርንም የማያውቅ መምህር፣ እግዚአብሔርን የማያውቅ ዘማሪና... እንዳይበዛ የአሁኑ ወቅት ሁኔታ ያስፈራል። ሰዎች ከበሽታቸው የመዳንና መጸኢውን የማወቅ ፍላጎታቸው ሁልጊዜም ስለሚኖር ጥንቱንም እናድናለን፣ እንዲህ እናደርጋለን ወደሚሉ ሰዎች ሁልጊዜም ይሔዱ ነበር። ነገር ግን ሰዎቹ እናውቅልላለን፣ እናድንላለን ይላሉ እንጂ እግዚአብሔር ልካኛል፣ ማርያም ልካኛለች፣ ገብርኤልም እንዲህ ብሎኛል ብለው አያውቁም። ለካስ ይህም ደግ ነገር ኑሮ ደግ ጠንቋይ ጠፋ ማለት ነው። ግሩም... የድሮውም ንጌሌ ለየት ያለ ነበር፣ ማለት ይቻላል። ራሱ ያመነ ቀን ሌሎቹ ያላመኑ ስለሚመስለው ና አያሱስን ተቀብል ቢልም ጥ ላቸውን አውጥ ቶ በይፋ አይደነፋም ነበር። አሁን ግን በሚሊኒዬሙ እድሜያቸው ሲያሰሉት እንኳን በኢትዮጵያ በዓለምአቀፍ ደረጃም ከአባታቸው ከሉተር ጀምረው ሲቆጥሩት ግማሽ ሚሊኒዬም አልሞላላቸው ሲል ሦስት ሺሕ ዓመታት ሕዝብን በፍቅር ሀገርን በአንድነት አጽንታ የመጣቸው ቤተ ክርስቲያን ላይ መዛት ምን ይሉታል። ለዚህ እንደማስረጃ ሰኔ 2 ቀን 1999 ዓ.ም በመስቀል አደባባይ ላይ ለጠሩት ኮንፈረንስ ያሠራጩትን በራሪ ወረቀት እንደማስረጃ መጥቀስ ይችላል። «ሦስት ሺሕ ዘመን ከፍ ብለው የነበሩ ተራሮች በሚሊኒዬሙ «በእግዚአብሔር ክብር

ይደነግባሉ» .. » ይላሉ። በዓሉን የሚጠቀሙት የሦስት ሺሕ ዓመት ታሪክ ለማፍረስ ነው ማለት ነው። እነዚህ ሰዎች በመጽሐፍ ቅዱስ ተራሮች የተባሉ እነማን እንደሆኑ እንኳን ሳያውቁ እንዲህ የሚያቃጥቸው ከቶ ምን ይሆን? ቤት የልለው ቤት በመሥራት ቤት ካለው ጋር ለመስተካከል ማስብ ሲገባው ቤት ያለውን ቤቱን በማፍረስ ለመስተካከል ማስብን ምን ይሉታል? መስቀል አደባባይ ላይ የጸረ መስቀል ኮንፈረንስ ማካሔድ ሚሊኒዬሙን ለማጭት፣ ለጥፋትና ጥ ንታዊ ቅርስነቱንም ለማጥ ፋት ካልሆነ በቀር ለምን አገልግሎት ሊባል ይችላል? እንግዲህ የንጌሌም ደግ ኑሮት አሁን ጠፋ ማለት ነው ወይስ የሚሊኒዬሙ ጣጣ?

ከዚህ ሁሉ በላይ የሚያሳዝነው ደግሞ ምድራችን ጽዮንነቷን እንድታሳይ እየተባብሩ ያሉት የውስጥ ጠ ላቶቻችን መሆናቸው ነው። ከንግሥት ላባ ጀምሮ በኢትዮጵያ የተጠጉትን ታቦተ ጽዮንን፣ መጻሕፍተ ኦራቱን፣ ከቀስጥንጥንያ፣ ከሰርያና ከአርመን ከመጡት ቅዱሳን ጋር የመጡትን ንዋዩተ ቅድሳት እና ሌሎቹንም ቅርሶች ለማጥፋት የሚካሔደው ዘመቻ አሳዛኝ ነው። በአራቱም፣ በዘመነ ክርስትናውም፣ ካህናት፣ ሊቃውንት፣ ቅዱሳንና መጻሕፍቶቻቸው ሁሉ ከዓለም ወደ ኢትዮጵያ መጥተው ተጠጉ። እንኳን እነርሱ መሐመድ እንኳ ሰላም ያለበትን ጥግ የምትሰጠውን ኢትዮጵያን ያውቃታልና ዘመዶቹን ወደ ኢትዮጵያ ላካቸው። ኢትዮጵያም አማናዊት ጽዮን መሆኗን እንኳን ቅዱሳኑን መሐመድንም በማስጠጋት አስመስከረች።

በዚህ ያልተደሰተው ሰይጣን ደግሞ ብስጭቱን ሁሉ የገለጸባቸውን መከራዎች አዘነበብን። የዲትን አስነሥቶ ለሀርባ ዐመታት ብዙዎችን ቅርሶች አወደመ። በተለይም ከቀዳማዊ ምኒልክ ጀምሮ እስከዚያ ዘመን የነበረውን ተጽዕኖ በአክሱም የተቀመጠ ውን የኢትዮጵያ የታሪክ መረጃ ላይመለስ አጠፋው። ይህም ከዚያ የተረፈው ቁርጥራጭ ታሪክ ትንሽ ተገኝቶ ሲነገር እንኳ ለዛሬ ሰዎች የፈጠራ ታሪክ እንዲመስላቸው አደረገ። በኋላም በግራኝ አሕመድ ታላቅ ውድመትን አስከተለ። እንግልጆች በመቅደስ ብዙ መጻሕፍትን አስዘረፈን። ጣልያኖችም የሚቻላቸውን ሁሉ ዘረፉ፣ መውሰድ ያቃታቸውንም አቃጠሉ። የሚመጡት ተጓዦችና ጉብኝዎችም ሲኙሉ በነጻ፣ ሳይኙሉ በገንዘብ፣ ሲኙሉ እየዘረፉ፣ ሳይኙሉ እየገዙ ብዙ መጻሕፍትንና ቅርሶችን ወሰዱአቸው። ይህ ሁሉ ሲፈጸም ግን የኢትዮጵያ ሊቃውንትና አባቶች ዝም ብለው አልሰጧቸውም። ሕይወታቸውን እየገባሩ፣ መሥዋዕትነቱን ሳይሰቀቁ የሞት ጽዋ እየጨለጡ፣ ተሸክመው በረሐ ለበረሐ እየዞሩ፣ በዋሻ ወስጥ እየቀበሩ፣ ጊዜው የሚጠይቃቸውን ዋጋ ሁሉ ከከፈሉ በኋላ ሳይቻላቸው ሲቀር በቻ ነበር።

አሁን ያለው ሁኔታ ግን ፍጹም ሌላ ነው። በግራኝ አሕመድ ወረራ ወቅት ካህናት፣ መምህራንና ሊቃውንት በብዛት ተጨፍጭፈው፣ በአንዳንድ ቦታዎች ፍጹም የታሪኩባትም ጊዜ ስለነበር ቤተ ክርስቲያንን ለማስከፈት ሲባል በቂ ትምህርት

የሁለት ሺሕ ዓመቱ ፍጻሜ የደግ ነገር ሁሉ ፍጻሜ እንዳይሆን

ሳይሆን የሚሰጠው የክህነት አሰጣጥ እስካሁን ስለዘለቀ ለቤተ ክርስቲያን ሁለት ግድ የለሽ የሆኑ እንክርዳ ዶክትሎችም እየሰዙ መጡ። በዚህ ምክንያት አንዳንድ ቅርጾቻችን በራሳችን ሰዎች እየተሸጡ ወደ ውጭ ተሻገሩ። ከዚህም በላይ ለታቦቱ እሞታለሁ። ከደብራ ጋር እቃጠላለሁ እያለ ማተቤን ብቻ ሳይሆን ቅርሱን ጠብቆ ከኖረው ኩሩ ኢትዮጵያዊ የተወለዱት ልጆችም በአባቶቻቸው መንገድ ላይ የቆሙ አይመስሉም። ግማሾቹ ተደራጅተው ይዘርፋሉ። ደካሞቹን የዕቃ ቤት ጠባቂዎች እያሠሩ፣ ጠንካራቸውን እየገደሉ ቤተ መቅደሳችንን መዘበሯት። ነቢዩ ዲዊት «እንደላይኛው መግቢያ ውስጥ፣ በዱር እንዳለም እንጨቶች በመጥረቢያ በርቶዎን ሰበሩ። እንዲሁ በመጥረቢያና በመደሻ ሰበሩአት። መቅደስህን በእሳት አቃጠሉ። የሰምህንም ማደሪያ በምድር ውስጥ አረከሱ» እንዳለው በእውነት ታቦቶቻችን የተደራጀ የኮማንዶ ኃይል እንዳለ በሚያስጠረጥር ሁኔታ ተዘረፉ። መዝ. 53. 5 - 7 ፣ በዚህም ኢትዮጵያዊ መልክን ለመቀየር ደክሙ።

እነዚህ ወገኖቻችን ያሰለፉብን ጠላቶቻችንም ከሦስት አቅጣጫ የመጡ ይመስላሉ። አንደኛዎቹ ኢትዮጵያ የክርስቲያን ደሴት መባሏ የሚያማቸው ናቸው። አፍሪካዊቷ ጽዮን እያሉም ጥርሳቸውን ይነክሱባናል። እንኳን ጌጣችን ድራቆአችንም ያበሳጫቸዋል። እነዚህ አካላት ታቦቶቻችንን መጸሕፍቶቻችንን ቅርጾቻችንን በሙሉ ጠፍተው ሌሎች የግራ ጽሑፎች በዝተው በነ ነጃሽ የፈጠራ የዘር ሐረግ ቤተካ ደስ ይላቸዋል። በዚህም ተኝተው አያድሩም። ስቻል በግራኝ ሰይፍ ሳይቻል በነጃሽ ድርሳን ታቦታችንና መጸሕፍቶቻችን እስከ ማደሪያዎቻቸው ቢጠፉ ይደሰታሉ። ይህም ቤተ ክርስቲያን ሲሰራ ገንዘብ ያወጣ የነበረው በፍቅር አብሮ የኖረው ደግ እስላም እየጠፋ መሄዱን ቁልጭ አድርጎ ያሳያል።

ሁለተኛዎቹ ደግሞ ለክርስትናው የተቆጩ ለሀገር ያሰቡ መስለው የሚናገሩት ናቸው። በውጭ ሆነው ኢትዮጵያን ወደኋላ ያስቀራት ይህ ጉታች ባሕል ነው ይላሉ። በውስጥ በእሰማሯቸው አካላትም ደግሞ የኢትዮጵያ ክርስትና አራታዊት ነው በማለት ባሕልና ቅርሳችን ለማጥፋት ገንዘባቸውን ሁሉ ያፈሰሳሉ። ሦስተኛዎቹና የመጨረሻዎቹ ደግሞ ጽዮንን መልሰው ሦስተኛውን ቤተ መቅደስ በአያሩሳሌም ማንጽ የሚፈልጉት አይሁድ ናቸው። እነርሱም ታቦተ ጽዮንን ለመውሰድ ባላቸው ኅልም ብዙ እንደሚሠሩ ያገመታል። እንዲያውም እንደ አንዳንድ አስተዋይ ምእመናን ግምት በጣና ቂርቆስና በአካባቢው፣ በአክሱምና በአካባቢው ልዩ ፍለጋ ይደረጋል። ከዚህም የተነሳ ታቦታት ይዘረፋሉ። ንዋያተ ቅድሳቱ ይጋዛል። ሌሎችም ሥራዎች ሊሠሩ ይችላሉ። ሁሉም በዚች ቤተ ክርስቲያን ላይ የጥፋት አዋጁን የመጣሁብሽ ነጋራቱን ሲጉስም ደግ ነገር ከየት እንሰማ ያሰኛል።

እነዚህ ሁሉ በአንድነት የሚሠሩት ሥራ ምድራችንን ከጽዮንነት ሕዝቡንም ከበረከት የሚለዩ ይመስላሉ። ታቦታቱ፣ ንዋያቱ፣ መጸሕፍቱ ከተጋዙ፣ አብያተ ክርስቲያናት ከተቃጠሉ፣ ክርስቲያኖችን ከተሰደዱ፣

ምድራቱ ጸዮንነቷ፣ ቤተ ክርስቲያንም የኖሳ መርከብነቷ ወዴት አለ? የምታደነው ከጠፋች፣ መጠ ጊያቱስ ከተሰደደች የሁለት ሺሕ ዓመት በዓል ማክበሩ ወዴት ላይ ሆኖ ነው? በዚህ በጣልያን ወረራ ጊዜ አለቃ አፈወርቅ ዘውዴ ዘበረኛ የተቀኙትና በዚህ መጽሔት በውስጥ ጽሑፎች የተገለጸው ቅኔ ምስክር ስለሚሆን የመጨረሻውን ክፍል ብቻ እንመልከተው።

«ወእስከ ኢክህለት ትትከበት ንዋየ ቅድስት ሀገር እንተ መልዕልተ ደብር ተሐንፀት፣ ወእምሳዕል ዘይዘንም ወዘይነቅህ እምታሕት ማየ አይኅ አማዕበለነ በመዓልት ወበሌሊት፣ ወእማየ አይኅ ንድነነ ኢትዱረነ ታቦት ታቦትነ አራራተ ለርእሳ ኢረከበት።

ትርጉም: «ከላይ /ከውጭ/ የሚዘንመው፣ ከታች /ከውስጥ/ የሚመነጨው መከራ በቀንም በሌሊትም በወረደብን ጊዜ በተራራ ላይ የታነጸችው /ንዋያተ ቅድስት ሀገር/ ንዋያተ ቤተ ክርስቲያን ልትደበቅ /ልትሸሸግ/ እስካልቻለች ድረስ /አልተቻላትምና/። ከመከራው /ከጥፋት ውኃ/ እንድን ዘንድ ታቦት መርከባችን እንዳትሸከመን ታቦታችን ለራሷ ማረፊያ አራራትን አላገኘችም።

ብሎ እንደገለጸው በርግጥም በዚህ ዘመን የውጭ ጠ ላቶቻችን ከውስጥ ባንዳዎቻችን ጋር ቤተ ክርስቲያናችን ላይ በሚያደርሱት መከራ ታቦቶቻችንና ንዋያተ ቅድሳት ማረፊያ አጥተው እስከ መንከራተት ደርሰዋል ቢባል የሚጋነን አይሆንም። በዚህም ከደረሰብን ቅጣትና መሳላቂያነት አንጻር በቅዱሱ ቃል «አቤቱ አሕዛብ ወደርስትህ ገቡ፣ የቅድስናህንም መቅደስ አረከሰሱ... ለጉረቤቶቻችን ስድብ ሆንን፣ በዙሪያችንም ላሉ ሳቅና ዘበት። አቤቱ እስከ መቼ ለዘላለም ትቆጣሉ? ... የቀደመውን በደላችንን አታስብብን ምሕረትህ በቶሎ ታግኝን እጅግ ተቸግረናል» ማለት ይጠበቅብናል። መዝ. 8. 1 - 03 ።

ይህ ሁሉ ካልሆነ ግን ዝጉሃንን እንደኤርምያስ፣ መሬታችንን እንደ አያሩሳሌም የምስጢር ሥራ እንዲሠሩለን መለመኑ ሳይሰጁን አይቀርም። የሚታመን ትውልድ ሲጠፋና መጻትና መቅሰፍት ሲበዛ፣ ፍርሃትና ሐፍረት ሲረሳ ካለዚህ ምን ሊታሰብ ይችላል። እስራኤል በበደሉና ተነግረው አልሰማ ባሉ ጊዜ ነቢዩ እግዚአብሔር ኤርምያስ ስለንዋያተ ቅድሳቱ «ተሠውረን ስለምናገለግልበት ንዋየ ቅድሳት ምን አደርግ ዘንድ ትወዳለህ በላያቸውስ ምን አደርግ ዘንድ ትወዳለህ።» ብሎ ጠየቀ። ጌታ እነሱን ወስደህ በምድር በውሚች ላይ የፈጠረሽ በሰገነት ክፍልም የከፈለሽ የፈጣሪሽ የእግዚአብሔርን ቃል ሰምተሽ ጌታሽን ተቀበዩ፣ ዘሩባቤል እስኪመጣ ድረስ ገንዘብሽንም ጠብቂ በላት አለው» ተብሎ እንደተጻፈ ሰው በጠፋ ጊዜ ምድር አደራ ተቀብላ ተወጣች። አሁንም በእኛ ዘመን ሁሉንም ካጠፋነው ሀገራችንንና ቤተ ክርስቲያናችንን በማራቆት ከክብር እያሞክሥናት እንደሆነ ለትውልዳችን ማስረዳት ያስፈልጋል።

የሁለት ሺሕ ዓመቱ ፍጻሜ የደግ ነገር ሁሉ ፍጻሜ እንዳይሆን

ሁላችንም ለወገኖቻችን ቅርሶቻችን በመዝረፍና በማሻገር ሀገራችንን ከጽዮንነት አናውጣት እንበላቸው። ሰውም ካልሠማ አባቶች ሆይ እንደ ነቢዩ እንደ ኤርምያስ አደራውን ለምድራችን ስጠልን። ምድር ሆይ አንቺም እንደ ኢየሩሳሌም አባክሽን ንዋያተ ቅድሳተቻችንን ከባቢሎን ምርኮ/ከአሕዛብና ከመናፍቃ ምዝበራ ከይሁዳም ስርቆት/ሰውራልን እንበላት።

ከዚህ ሁሉ በላይ እያሳሰበን ያለው ግን ከሁሉም አቅጣጫ የሚገብመው የማንክለብኝነት ነጋሪት የመቻቻልንና አብሮ የመኖሩን ባሕል እየሸረሸረውና ትርጉም እያሳጣው መሔዱ ነው። በተለይ በአሁኑ ሰዓት ከላይ ቀደም ብለን ከጠቀስናቸው አካላት በመጀመሪያዎቹ በሁለቱ እየተፈጸመ ያለው ጉዳይ አስቸኳይ መፍትሔ የሚያሻው ነው። መስቀል አደባባይ ለጸረ መስቀል ኮንፈረንስ የሚፈለግበት ምክንያት መቻቻልን ለማጥፋት ካልሆነ ለምን ሊሆን ይችላል? ቤተ ክርስቲያን አካባቢ ሆን ብሎ ሐዶ መጮኽና መረበሽስ ምን ዓይነት ነገር መሻት ነው? እነዚህንና ሌሎቹንም ሁኔታዎች ስናያቸው የሁለት ሺሕ ዓመቱ መጨረሻ የመቻቻልና አብሮ በሰላም የመኖር ባሕል መጨረሻም እንዳይሆን ያሰጋል። ለዚህ ደግሞ ሐላፊነት የሁሉም አካላት እንጂ የመንግሥት ብቻ ወይም የእምነት ተቋማት ብቻ አይመስልም። ለዚህ የሚያስፈልገውን ሁሉ በማድረግ የሁለተኛው ሺሕ ዓመት ፍጻሜ ችኩልነት፣ ጠብ አጫሪነት፣ እና ጸብና ግጭት የሚዘገቡት እንጂ መቻቻልና ተማምኖና ተከባብሮ መኖር የሚፈጸሙበት እንዳይሆን ሁሉም ወገን ሐላፊነቱን ሊወጣ ይገባዋል እንላለን።

ወስብሐት ለእግዚአብሔር

Mahibere Kidusan©2005, All Rights Reserved
አስተያየት ለመስጠት: webmaster@eotc-mkidusan.org